

podala žádost tu u okresního soudu pro Holešovice-Bubny v Praze, jest tento soud ve smyslu §§ 49, 83, 84 j. n. k vydání žádaného příkazu ohledně všech shora naznačených pozemků příslušný a nikoli pouze ohledně pozemků ležících v jeho obvodu. Nehledíc k tomu, mluví pro to také úvaha, že je záhodno a účelno, by o případných námitkách rozhodoval pouze jeden soud.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle znění návrhu na vydání příkazu podle § 567 c. ř. s. byly vypovídané straně pronajaty do dne 31. července 1928 včetně obecní pozemky, jež leží sice v obvodech dvou různých soudů, ale vesměs na letenské pláni v Praze. Jestliže z těchto údajů a z toho, že všechny ty pozemky od pražské obce najal závodní a všesportovní spolek v Praze, usoudil rekursní soud, že jde podle povahy věci o souvislý jednotný komplex pozemků spolku tomu pronajatých, nelze tomuto jeho stanovisku důvodně vytýkati, že odporuje spisům, zvláště když stěžovatel sám uvedl v námitkách, že najaté pozemky upravil k účelům sportovním. Po právní stránce byla rekursním soudem věc posouzena správně a stačí odkázati stěžovatele na důvody napadeného usnesení, k nimž se dodává vzhledem na vývody dovolacího rekursu, že slovo »věc« v § 84 j. n. nelze vykládati tak úzce, že by to musila býti jen jediná nemovitost nebo dokonce jen jedna pozemková parcela, nýbrž že zákon pod tímto všeobecným označením zahrnuje vůbec i najatý nebo pachtovaný předmět (§ 83 první odstavec j. n.), po případě nemovitý statek (§ 81 první odstavec j. n.), zejména bez rozdílu, zda předmětem nájmu (pachtu) jest jen jedna pozemková parcela či více jich. Opačný názor stěžovatelův jest neudržitelný již v úvaze, že by pak ustanovení § 84 j. n. o právu volby žalobcovy bylo bezpředmětným, neboť nemovitý statek, ležící v obvodech několika soudů, musí již podle předpisů o evidenci katastru a o vedení knih pozemkových sestávati z pozemkových parcel různě označených a v různých pozemkových knihách zapsaných.

Čís. 8120.

Soud rozhodující o přikázání výdělkové daně z nejvyššího podání není oprávněn zkoumati, zda předpis výdělkové daně byl zákonným, nýbrž jen, zda přísluší předepsané dani přednostní zákonné zástavní právo.

Po skončení rozvrhového roku jsou nepřipustnými nové námitky proti přikázání přihlášených pohledávek, tím spíše pak vyhledávání jich z úřadu.

(Rozh. ze dne 8. června 1928, R I 414/28.)

Soud první stolice, rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal eráru v přednostním pořadí výdělkovou daň za dobu od 23. března 1926 do 23. září 1927. Rekursní soud přikázal eráru výdělkovou daň v přednostním pořadí. Důvody: Rekursní soud má stížnost za oprávněnou. Neboť, co se týká daně výdělkové, byl první soud toliko oprávněn, zkoumati, jsou-li tu předpoklady žádaného přednostního práva na uspokojení, nikoli však rozhodovati otázku, je-li povinná strana vůbec zavázána k placení výdělkové daně, tedy otázku, o níž mají rozhodovati výhradně správní úřady v řízení administrativním. (Viz rozh. ze dne 15. února 1900, čís. 1659, Gl. U. 2534 a ze dne 20. prosince 1910, R II 865/10 Gl. U. 5271.) Podle § 216 čís. 2 ex. ř., §§ 76, 123 zák. ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. poživá výdělková daň za předpokladů, o nichž ani napadené usnesení nezjistilo, že nejsou splněny, přednostní právo na uspokojení částek, které nejsou déle splatny než 1 rok a 6 měsíců od exekučního zcizení. První soud měl proto přikázati daň výdělkovou, pokud se týká doby od 23. března 1926 do 23. září 1927 (do dne příklepu).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Stěžovatelka uznává správným výrok rekursního soudu, že soud rozhodující o přikázání výdělkové daně z nejvyššího podání není oprávněn zkoumati, zda předpis výdělkové daně byl zákonným, nýbrž jen, zda přísluší předepsané dani přednostní zákonné zástavní právo, avšak doplňuje, že první soud nepřekročil meze svého oprávnění, při čemž vychází zřejmě z názoru, že otázky, zda byla daň právem vyměřena a zda jí přísluší právo zástavní, tak těsně splývají, že je nelze řešiti vždy každou pro sebe. Mimo to poukazuje se ve stížnosti na to, že, byla-li výdělková daň předepsána také za období, když továrna nebyla již v provozu, musila býti předepsána z podniku provozovaného v jiné budově, takže jí nemohlo příslušet právo zástavní na továrnu prodanou ve dražbě. Avšak rozvrhové usnesení nemůže spočívat na skutečnostech, jež stěžovatelka mu chce míti položeny za základ a jež první soud za základ položil. Podle § 214 ex. ř. má býti nejvyšší podání rozvrženo na základě výsledku ústního rozvrhového jednání. Jako podle posledního odstavce § 211 ex. ř. jest po skončení rozvrhového roku již nepřipustným doplňovati přihlášku, tak jsou nepřipustnými i nové námítky proti přikázání přihlášených pohledávek, tím více vyhledávání jich z úřední moci. K čemu smí soud při rozdělení nejvyššího podání přihlížeti, jest přesně uvedeno v § 214 ex. ř. Jsou to přihlášky věřitelů, spisy exekuční podle stavu při skončení ústního rozvrhového jednání a výtahy z knihy pozemkové, doplněné do dne poznámky příklepu. Když berní úřad přihlásil jednak písemně, jednak ústně při rozvrhovém roku k zaplacení z nejvyššího podání mimo jiné také výdělkovou daň za dobu 18 měsíců před dražbou, nebylo lze rozuměti přihlášce jinak, než že daň byla pře-

depsána z podniku provozovaného v továrně dražbou prodané, a když z exekučních spisů bylo patrné, že prodaná nemovitost byla zařízena pro tovární výrobu, při ústním rozvrhovém jednání pak nebyl proti zaplacení přihlášené výdělkové daně z nejvyššího podání vůbec vznesen odpor, nebylo a není ani skutkové ani právní překážky, pro kterou by přikázání této daně z nejvyššího podání mohlo být odepřeno. První soud neměl vůbec příčiny, by vyšetřoval, zda a kdy provoz v továrně byl zastaven a odhlášen, a neměl přihlížeti ke zprávě vyžádané v této příčině teprve po rozvrhovém roku od okresní politické správy. Skutečnost, že provoz továrny byl v únoru 1926 zastaven a odhlášen, byla by směla jenom tehdy být položena za základ rozvrhovému usnesení, kdyby byla při rozvrhovém jednání uznána její správnost; kdyby byla při něm zůstala spornou, byla by podle § 231 ex. ř. musila výdělková daň být přiznána, a věřitelé, kteří by jejímu přiznání odporovali, musili by být odkázáni na pořad práva nebo na řízení správní. I z toho jest patrné, že rekursní soud přikázal výdělkovou daň za 18 měsíců před dražbou plným právem ku zaplacení z nejvyššího podání.

Čís. 8121.

Předpis § 225, druhý odstavec, c. ř. s. vztahuje se i na lhůtu dovolací.

Žaloba o obnovu (§ 530 a násl. c. ř. s.).

Byl-li vydán rozsudek pro zmeškání pro nepodání žalobní odpovědi, jest rozhodnou dobou, do kdy strana bez své viny nemohla uplatňovati právní moc rozsudku nebo nové skutkové okolnosti ve smyslu § 530 čis. 6 a 7 c. ř. s., konec lhůty k žalobní odpovědi.

Otázku, zda žalobce o obnovu nemohl beze své viny uplatnit v základní rozepři nové okolnosti a průvody (§ 530 čis. 7 c. ř. s.), jest zkoumati a řešiti z úřadu, to i tehdy, byl-li vydán v řízení o žalobě o obnovu rozsudek pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 8. června 1928, Rv I 1478/27.)

Antonín R. podal žalobu o obnovu řízení v rozepři mezi ním a jeho manželkou Barborou o placení výživného. Procesní soud první stolice povolil obnovu rozsudkem pro zmeškání Barbory R-ové. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud dovolání žalované odmítl, dovolání žalobcovu nevyhověl.

D ů v o d y:

Rozsudek soudu první stolice jest rozsudkem pro zmeškání a proto podle § 225 c. ř. s. neměla okolnost, že rozsudek odvolacího soudu byl žalované doručen za soudních prázdnin, 26. července 1927, vlivu na uplynutí dovolací lhůty dnem 9. srpna 1927. Podávši dovolání teprve